

N.º 7 - DESEMBRE 1979

la farga

BUTLLETÍ DEL CASAL DE JUBILATS

SALT

NADAL 1979

ESPÍGOIANT

Any nou, president nou

EUSEBIO CABEZAS:

“Mi deseo es que en la Federación estén representados la mayoría de los clubs”

Manifiesta el nuevo presidente de la Federación Provincial de Bolos

Cubizos tiene muchos proyectos sin mentar.

Amb els titulars i la fotografia que reproduïm, "Los Sitios" del dia 6 d'aquest mes de desembre publicava una interessant entrevista amb el company Sebi, amb motiu d'haver estat elegit per al carrec de President de la Federació Provincial de Bolos (que inclou els esports de botxes, petanca i bowling), notícia que, puntualment, ja vam donar al passat número de LA FARGA.

Felicitem a l'amic Sebi - company de redacció, company d'excursions, company de tantes partides de petanca - i li desitgem el millor dels èxits en aquesta nova i difícil aventura en que s'ha embarcat. Té per davant quatre anys de presidència per a intentar portar a bon port aquesta Federació polemica i enrebassada. Nosaltres, que som testimonis de la personalitat, de l'honradesa i de l'èssent empenedor d'Eusebi Cabezas, estem segurs que se'n sortirà. I li oferim la nostra col·laboració més entusiasta.

Frases

«Catalunya és un poble que se creu amb el perfecte dret de manar els seus propis destins d'acord amb el seu peculiar geni. Sabeu per què? Perquè aquest dret neix històricament del fet d'haver constituït durant segles una nacionalitat política; i jurídicament es produeix pel fet d'haver perdut aquesta nacionalitat, no per pròpia renúncia, sinó per la voluntat d'altri».

(Humbert Torres en la defensa de l'Estatut del 1932 a les Corts (30-8-1932).

Sovint es comenta que la història es repeteix. Heus aquí un cas de paral·lisme evident si agafem com a base les paraules que reproduïm, que foren pronunciades per Humbert Torres en defensa de l'Estatut del 32, a les Corts, el 30 de juny de 1932.

Només cal les següents substitucions: On diu Catalunya, llegiu SALT; on diu nacionalitat (dues vegades), llegiu comunitat.

Una vegada fets aquests canvis, s'ha de llegir a poc a poc i resulta d'una actualitat aclaparadora si l'apliquem a la zona geogràfica d'una extensió de 6'41 Km² que pertany a la comarca del Gironès i que el 31 de desembre de 1974 MORIA administrativament, però com s'ha demostrat - només moria administrativament. SALT.

EDITORIAL

EL DEMÀ, SERÀ MILLOR?

L'any que ve, Nadal serà millor que aquest any. Aquesta frase la va dir, fa un temps, un home -un pare de família- que des de feia molts anys les passava crespes per pujar la seva mainada. És la submissa resignació, la tràgica esperança del pobre. Tenim necessitat de pensar que el demà serà millor, tot i que tenim raons per dubtar-ne. El desgavell socio-econòmic de la nostra societat: manca de treball, puja desorbitada dels preus, inflació constant i desvalorització del diner, l'especulació, la degradació progressiva del medi ambient, l'esfrondament de la qualitat de vida, l'individualisme rabiós, el campi-qui-pugui... tot, tot això ens fa dubtar de la possibilitat d'un demà millor.

L'Església es reclou en ella mateixa, els partits polítics tene prou feina a consolidar la tendra democràcia política. I de la pobra democràcia socio-econòmica no se n'ocupa ningú. I, com diu en Lluís Llach: "No és això, germans, no és això!"

Nadal és una ocasió per dir aquestes coses. Perquè tothom s'oblida de tot i s'aboca sobre la família. I, mentre vivim el present dels dolços i torrons i música i regals i xampany, cal pensar en el futur d'aquesta família, cal pensar en el demà d'aquests fills que avui desemboliquen, amb ulls brillants d'emoció les joguines dels reis.

I, si som capaços d'oblidar per uns dies que les coses no es presenten gaire falagueres, que el futur és un gran interrogant- i oblidar-ho durant uns dies ens fa bé- que almenys no duri tot l'any aquest oblit.

Els qui fem LA FARGA us desitgem un bon Nadal a tots.

Consell de Redacció:

Lluís Mateu
Josep Cristòfol
Quim Pla
Miquel Casellas
Joan Arnau
Narcís Burch
Narcís Suler
Emili Serra
Alfons Mateu
Eusebi Cabezas
Huntsman

Disseny: J. Cristòfol
Publicitat: J. Cebrián
Administració: M. Casellas
Distribució: Joan Roig-Pitu Geli

Imprimeix:
TIPOGRAFIA - OFFSET PAGÈS
Telèfon 42 01 07 - Anglès

Dipòsit legal: GI. 366 - 1979

NOTICIARI D'ACTIVITATS

per BOLIC

LLIGA PROVINCIAL

La Federació gironina de "Bolos" ens avençà notícies sobre el que serà la II Lliga Provincial. Hi podran participar tots els Clubs, amb quatre tripletes, de les quals cada diumenge només en jugaran tres. La quarta tripleta serà, per cas que a alguna de les altres els manqui 2 jugadors, poder suplir-la. Al mateix temps, també es demana un jugador suplent, el qual pot suplir la plaça de qualsevol altre que no pugui jugar pel que sigui.

Resumint un xic això, que sembla tan complicat, direm que cada tripleta ha de jugar amb els jugadors que haigui inscrit al començament, amb l'excepció que el suplent pot cobrir la plaça d'un altre, per exemple que estigui malalt. Cas que s'haigui de cobrir dues places, per les raons que siguin, es farà jugar la quarta tripleta.

Aquest any sembla que la Lliga tindrà una mica o força seriositat. La Federació ha pres cartes en l'assumpte i no vol que es repeteixi el que va passar l'any passat. Endemés, ha dotat a la competició d'un al·licient molt bo. Els dos primers Clubs classificats, amb les quatre tripletes cadascun, participaran a la Copa Pirineus, contra vuit tripletes franceses.

CONCURS DE PETANCA PER A JUBILATS

Cum cada any, el Club Petanca Salt organitza un Concurs reservat als Jubilats. La data de celebració és el primer d'any, i s'estableixen premis fins al sisè classificat. S'espera l'assistència de tripletes de Breda, de Girona i de Figueres. Passant balanç dels altres anys veiem que sempre el Club Petanca Salt ha assolit els primers llocs. Esperem que l'èxit es repeteixi.

LLIGA SOCIAL 1979 - 1980

Quinze tripletes competiran a la Lliga Social que, a hores d'ara, ja haurà començat. Cada mes en farem un petit comentari, així com de les

incidències i del "caldillo" que sempre s'hi produeix. A continuació a'ancem l'ordre de joc de les partides fins a finals de gener:

<p>9-12-79</p> <p>Casas - Macias Cabezas - Barceló Ros - Oliveira Carrillo - Boó Ruiz - F. Martín García - Llobet J. Martín - Quintana Descansa: Martínez</p>	<p>16-12-79</p> <p>Casas - Barceló Cabezas - Oliveira Ros - Boó Carrillo - Macias Ruiz - Llobet García - Quintana Martínez - F. Martín Descansa: J. Martín</p>
<p>23-12-79</p> <p>Casas - Oliveira Cabezas - Boó Ros - Macias Carrillo - Barceló Ruiz - Quintana J. Martín - F. Martín Martínez - Llobet Descansa: García</p>	<p>30-12-79</p> <p>Casas - Boó Cabezas - Macias Ros - Barceló Carrillo - Oliveira García - F. Martín J. Martín - Llobet Martínez - Quintana Descansa: Ruiz</p>
<p>6-1-80</p> <p>Casas - Ros Cabezas - Carrillo Ruiz - J. Martín García - Martínez Macias - Oliveira Barceló - Boó F. Martín - Quintana Descansa: Llobet</p>	<p>13-1-80</p> <p>Casas - Carrillo Cabezas - Ros Ruiz - Martínez García - J. Martín Macias - Boó Barceló - Oliveira Llobet - Quintana Descansa: F. Martín</p>
<p>20-1-80</p> <p>Casas - Cabezas Ros - Carrillo Ruiz - García J. Martín - Martínez Macias - Barceló Oliveira - Boó F. Martín - Llobet Descansa: Quintana</p>	<p>27-1-80</p> <p>Casas - Ruiz Cabezas - García Ros - J. Martín Carrillo - Martínez Macias - F. Martín Barceló - Llobet Oliveira - Quintana Descansa: Boó</p>

CENTRE EXCURSIONISTA SALTENC

ACTIVITATS REALITZADES

El passat dia 15 de novembre a la Sala Gran, es va projectar un film de llarga durada del nostre soci Jordi Valls, que constitueix un interessant recull de les activitats del C.E.S. des de la seva fundació fins ara. Totes (o quasi totes) les excursions realitzades en aquest any i mig d'existència van ser rememorades i reviscudes pels assistents, a través de les imatges que ens oferí l'amic Jordi Valls.

D'acord amb el programa anunciat en anteriors números de LA FARGA, s'han efectuat últimament les següent excursions organitzades pel C.E.S.:

DIA 11 DE NOVENBRE. — A Sant Gregori del Turonal, des de La Cellera amb un participació d'una vintena de socis.

DIA 25 DE NOVENBRE. — A Sant Miquel de Solterra (cim culminant de Les Guilleries) i El Sobirà, amb una assistència de vint-i-dos socis.

8 i 9 DE DESEMBRE. — Al Santuari de Bellmunt, des del Coll de Barcons, per l'ermita de Sant Bartomeu i Vidrà, i retorn per la vall de La Salgueda i la Serra de Curull. Van participar en aquesta interessant excursió de dos dies que compta, a més a més, amb l'al·licient d'una nit en plena muntanya, dotze socis del C.E.S.

Quan aparegui el present número de LA FARGA, ja s'haurà efectuat l'anunciada excursió del dia 16 al Mont Major, que té com objectiu la renovació del Pessebre que el C.E.S. va col·locar a aquell cim de l'Alta Garrotxa ara fa un any.

PROGRAMA D'EXCURSIONS GENER | MARÇ 1980

13 DE GENER — Maçanet de Cabrenys, Santuari de la Mare de Déu de Les Salines i Roc de Fraussa (1445 m.)

27 DE GENER — Al castell-refugi de Sant Miquel d'En Bas i travessia de la Serra dels Llancers des del coll de Barcons.

10 DE FEBRER — Ascensió hivernal al COSTABONA (2.464 m.) Pirineu Oriental

24 DE FEBRER — Els Aiats i Santuari de Cabrera, des del Coll d'Úria.

9 DE MARÇ — Sant Privat d'En Bas, Sallent, Pla Traver, PUIGSACALM, Les Olletes.

23 DE MARÇ — Al Santuari de Montgroy, i ascensió als cims de Coma Armada i de Pla de Pujals (2.045 m.) Alt. Llobregat.

Recordem que pot participar a les excursions anunciades tothom qui ho desitgi, sigui o no soci del C.E.S. Cal només inscriure's prèviament a les llistes que s'exposen a la nostra cartellera i que quedaran tancades el dijous anterior a cada sortida.

Per a qualsevol aclariment o informació, ens trobareu a la vostra disposició cada dijous, de 8 a 9 del vespre al Casal.

HISTÒRIA i FANTASIA D'UN

El primer Cap d'Any democràtic s'escaigava a Salt, com arreu de l'estat, la nit del 31 de desembre de 1977 a l'1 de gener de 1978. Les torces vives de Salt aquell any decidiren ficar l'olla grossa dins la xica: celebrar-ho a bombo i platerets. Dos quarts de dotze. La plaça de Pompeu Fabra és un torniguer; al cim d'un terradet hom hi ha licat un gegantí rellotge de carró que ruilla, impecablement, minut rere minut, mogut per l'engranatge més perfecte sortit de les mans de Déu: les mans de l'home. Parades de begudes, sardanes a l'altaveu i mamada que t'empaitava perquè li compressis un número de la rifa del xai donaven a la festa un aire acolorit i popular.

Tot d'un plegat, passa pel meu davant un follet, com una cuscunya i, entaforat en mig de la gentada comença de ficar polsim d'estossegar al nas dels qui encara feien cara de pomes agres; semblava un hordegassot, nerviut com un sac d'ossos i viu com una mostela: crits, rialles, estossecs i xerimola tot va ser una: tothom se la xalava, al seu costat: les persones grans perdien aquell aire de setciències, els vells brincaven com la juvenalla i aquesta es barrejaven amb els infants.

En veure que li seguia la pista el follet em va fer senyal que dissimulés, amb l'índex de la mà esquerra als llavis, mentre amb la dreta feia que m'hi acostés.

Intrigat, em vaig encaminar al racó que el follet m'assenyalava amb dos gots de plàstic curulls de xampany, n'hi vaig oferir un just al moment que les busques

de l'enorme rellotge marcaven les dotze i, automàticament, una maça de ferro envestia dotze vegades, moguda per braços humans, el cul d'una paella foradada:

— "Manoi, com ho enyorava! Ja ho veus — em fa, sense ni deixar-me obrir la boca — què n'hem fet de les xefles populars! Mira'ls aquest centenar gras de persones (allo que jo considerava un èxit es veu que pel follet era un fracàs). La meitat de les quals sembla que se'ls hi hagi de donar corda perquè s'aixeliïn..." Fa un glop de xampany i continua: mig estixerinant se:

— Ja ho veus, què se n'ha fet de les xefles populars, en aquests trenta-vuit anys que m'ha tocat amagar-me dins la

Torre Mirona! Tothom a casa seva, o encatuats dintre de sofisticats restaurants i sales de festa per riure les gràcies dels qui cotren per fer riure i plorar la seva falta d'imaginació: perquè, tan poca gent? — em fa abraçant la Plaça de Pompeu Fabra amb el seu braç esprimatxat. — Ara fan la subhasta del xai; vols-t'hi jugar que no en faran el que els hi ha costat?"

Veient que la gent comença a dispersar-se, fa un bot i es plantifica darrera el rellotge. Fa anar les busques a la boja, i com que donen sobre el cap del subhastador tothom riu. L'acudit i la gent s'anima a comprar. Ha estat una experiència.

Dos quarts de dues: tothom ja és a casa seva. Només el rellotge de carró, testimoni mut, recorda el traspàs de l'any; el rellotge, algunes dotzenes de tires de números de la rifa escampats per terra i un piló d'ampolles buides, algunes de trencades.

— "Quines festes, a l'edat mitjana, a Girona: potsar feiem massa el bèstia, però era molt bo! Aquelles batalles campals en plena Plaça de les Cols amb ous, cendra i farina...! la gresca del "munoi" diu, rient per sota el nas, com si parlés per ell: els veïns de Sant Pere organitzaven una moixiganga; una gran mascarada nocturna acompanyant "el lleó". Pobre lleó! desaparegué durant l'aiguat del 1843, endut pel Galligants..."

Fa una queixalada al torró de xixona que li allargo just el moment que al

LA NIT de CAP D'ANY a SALT

per Joan Carreres i Péra

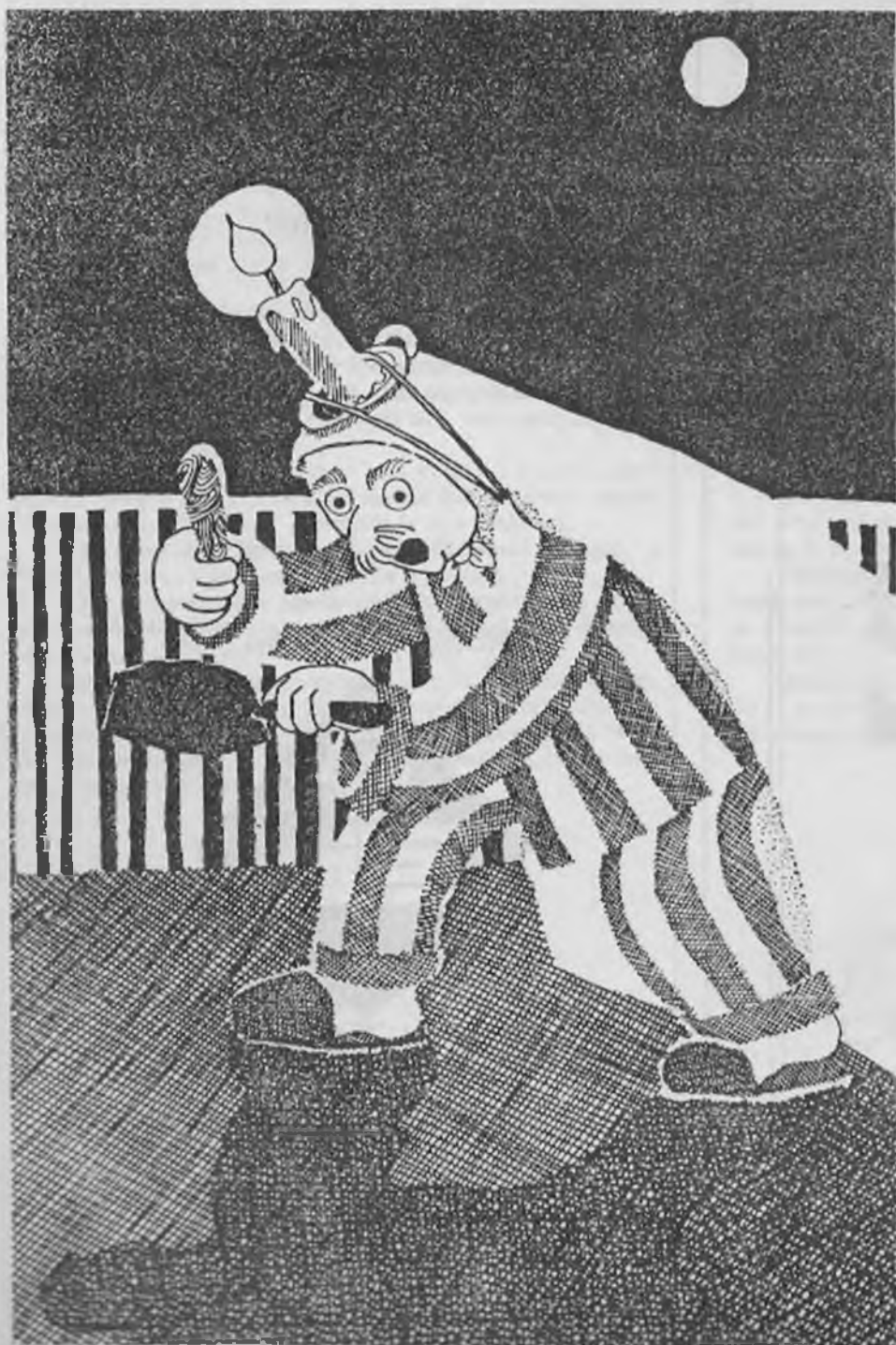
campanar de Salt toquen les tres de la matinada...

— "I el joc del cove? -em fa amb els ulls brillants- t'imagines una dotzena

d'homes passejant-se cadascun d'ells amb un cove a l'esquena per la Plaça de les Cols i tota la mainada de Girona fent-hi punteria amb tronxos de cols, de naps i de bròquils com si es tractés de cistelles de basquet mòbils? Ja vuit dies abans el mercat n'era net... com pots suposar, fetes les primeres passades, ja ningú no apuntava al cove... Quines batalles campals....!"

Hem anat caminant i, sense adonar-nos en ens trobem al peu de la Torre Mirona: Se sent tocar dos quarts de quatre en mig d'un silenci corprendor, només trencat intermitentment pel xiulet ismorteït d'algun cotxe que llisca rabent per la carretera.

— "M'ha tocat més temps aquí dins que a fora -em diu seriós, asseient se al portal- I no pas només aquests darrers anys; el 1641 els Jurats de Girona, a la sessió del 2 de febrer, van fer el "vot solemne" ho diu sarcàsticament- de "redreçar la vida de la ciutat" i s'inicià un època de magre permanent i d'hipòcrita rigidesa moral, amb estires-farroneses fins el 1760. I la restauració, i les dictadures... Però no parlem de coves tristes: de moment soc al carrer per portar gresca on hi hagi cares llargues i transformar amb les meves facècies plors en rialles: Salt té una llarga tradició de saber-se muntar col·lectivament les seves festes: tradició que li ve donada per la mateixa procedència social de la seva gent: el poble. I allà on hi hagi un saltenc- em la, murri, abans d'estumar-se'm xeneneia amunt- hi haurà l'ombra d'aquest follet de la gresca per fer honor al nom de la nostra vila". I em deixa saltant i ballant davant la Torre Mirona just al moment que al rellotge del campanar toquen les quatre de la matinada.

No fa pas molts dies que es van celebrar eleccions generals, a la Casa de l'Esport de Girona, per nomenar President de la Federació Gironina de "Bolos". Dos eren els candidats: d'una part, en Francesc Moliné, de Figueres, home conegut dintre de la pentaca provincial; i, de l'altre, l'Eusebi Cabezas, saltenc, soci del Club Petanca Salt i endemés, membre del Con-

sell de Redacció de LA FARGA. L'Eusebi Cabezas va sortir elegit i és per això que és notícia i el portem a aquesta secció perquè tingui TEVA-MEVA precisament amb el qui va ser el seu oponent a les eleccions. Fent-los les mateixes preguntes, o quasi les mateixes, sabrem el que pensa fer el que ha guanyat i el que tenia preparat l'altre.

L'EUSEBI CABEZAS

Estàs content amb el teu nomenament? Sí, em vaig presentar i he guanyat. I laig d'estar content.

Què opinaves d'en Moliné abans de les eleccions? En Moliné ha estat sempre un home molt petanquista i que ha fet molt per a l'esport; no ara, sinó des de fa molt de temps.

I ara? Penso el mateix. Sempre ha tingut moltes idees sobre la petanca. Amb algunes d'elles hi estic d'acord; amb altres, no. De totes maneres és el que fa falta: gent amb idees, bones o no tan bones, però amb esperit de fer sempre més coses.

Tres paraules que defineixin el teu programa de treball? La meua primera i màxima aspiració és aconseguir que els Clubs facin la Federació. M'explicaré. Voldria que les relacions Clubs Federació no fossin senzillament burocràtiques, sinó encaminades totes elles cap al bé de les altres modalitats de la Federació. Aquesta només ha de ser la que encamini les gestions i faci d'enllaç. Ha de ser, diguem-ne la corda que arrossegui totes les activitats però, això sí, tots els Clubs han d'estimar al mateix temps i en la mateixa direcció perquè la càrrega es bellugui.

Saps qui et va votar? No, perquè la votació fou secreta. Només sé que vaig tenir trenta cinc vots i en Moliné catorze.

Què els dius? Espero no defraudar-los. I que lluitaré, amb tot el meu equip, perquè al final del meu mandat pugui presentar un balanç positiu i d'acord amb totes aquelles idees per les quals em van votar.

Què penses dels que no et van votar? Tenien la seva opinió, sempre respectable. I, el mateix que als altres, espero demostrar-los el que deia, i merèixer la seva confiança.

Els noms dels Delegats de cada disciplina? Amagat, a botxes; Echave, a petanca, i Amorós a bowling.

Què n'esperes dels practicants? Que promocionin dintre del Club la modalitat, i que facin del seu joc un mitjà d'unió i de camaraderia.

Seràs un President innovador? Penso fer tres Seccions dintre de la Federació: la primera, esportiva; una altra, de premsa i relacions públiques; i una tercera, que per a mi és de les més importants, de promoció a nivell escolar. Això, molt resumit, és el programa, de moment.

EN FRANCESC MOLINÉ

Disgustat amb la derrota? No, al contrari. Ha estat molt normal. Era el que s'esperava, en haver hi votacions a nivell més personal que de Club.

Què opinaves d'en Cabezas abans de les eleccions? Una persona molt vinculada a la petanca i a l'esport, correcta i normal.

I ara? Penso que haurà de rectificar els errors de l'altra Federació, pel que fa a la Petanca, amb la Junta ben muntada.

Tres paraules que defineixin el que tenies preparat, en el cas d'ésser elegit. No tres, quatre: unitat total, no marginació, afany de superació, i comunicació amb tothom.

Coneixes els qui et voltaren? Sí, sí, exactament.

Què penses d'ells? Que buscaven una unió de petanca perquè tenien por que no s'apoderés de la Federació un centralisme de Botxes i "otras hierbas".

De veritat saps qui et va votar? Sí, tots els Presidents de Club de la Petanca. No en va fallar ni un d'ells, i els catorze vots els puc dir declaradament: Cassà, 3; Montilivi, 2; Germans Sabat, 2; Sant Hilari, 2; Breda, 2; Figueres, 2; i el Sr. Soto, 1. Són els catorze que vaig tenir exactament.

Què penses dels que no et van votar? Espero que hagin tingut un bon encert. Un altre dia serà. I potser es repensaran i veuran si han fet bé o malament, ja que crec que el "fiel" de la balança, per la premura de temps, era al mig.

Quins homes tenies preparats per cobrir les places de Delegats de modalitats? Cabezas, a Petanca; Amagat, a Botxes; i Dominguez, a Bowling.

Què esperes d'en Cabezas com a President de la Federació? Crec que pensa igual que jo i li demano que es preocupi més de la Petanca que el que ho va fer l'anterior President.

Pensaves reformar quelcom? Sí. Pensava fer, diem-ne dues Juntes. La principal, i una de treball que aprétés la primera, a més de lluitar perquè cada jugador amb llicència tingués dret a vot.

Quin temps vas dedicar a la teva campanya electoral? Un dia, i anar a veure els de Botxes un diumenge. La meua candidatura la van presentar quasi sense que jo ho sapigués.

Hem copsat les opinions dels dos, diguem-ne contrincants. No hi ha molta diferència entre els projectes de l'un i de l'altre. Tots dos volien l'esport endavant. Però a aquesta vida només en guanya un, i aquest ha estat en Cabezas, el qual regirà la Federació Gironina els propers quatre anys. En Moliné fou un digne contrincant, al qual només voldríem dir-li una cosa: Quan diu que el van votar la totalitat de Presidents de la Petanca Provincial, oblidat fer menció del Salt i del GF i EG. O és que aquests no ho van fer? Si fos així, creiem que no fou la totalitat.

ELS ALTS ESTANYS ADORMITS

per Josep Cristòfol

Estan adormits i somnien. I en les hores lentes i belles de la tarda, sembla com si els fantasmes de llurs somnis flotessin, apenes visibles, sobre l'endurida superfície de l'aigua.

En dic endurida perquè de lluny ho sembla. De lluny, des de més amunt, l'aigua dels estanys sembla com una massa sòlida d'una matèria viva adormida, feta a la vegada de substància mineral i de substància humana.

De la muntanya se'n recorden coses i impressions concretes. Als Pirineus hi abunden els llacs; però els que es recorden són aquells que ens han sorprès amb llur aparició. Sabíem pel mapa, que hi eren. Però no ens els imaginàvem així.

En recordo un al peu del Montardo; un al peu del Colomers, a la Vall de Sant Nicolau; un al peu del Bessiberri...

Estan al peu dels alts cims, com per a l'últim repòs abans de pujar-los.

Es va pujant a través del vent, sota una desbandada de núvols, per entre extenses tarberes i vegetació humil i dura. I de prompte, tot canvia en el paisatge: El color, els sorolls, l'aire, el sentir...

I apareix l'estany! Un estany quiet, obscur, monòton. L'aigua com petrificada pels segles dels segles.

I allí ens aturem a mirar i a pensar. Tot ens agrada molt, però no estem alegres. Qualsevol exclamació que se'ns ocorreixi, en altre lloc semblaria vulgar. Aïlla no ho és.

Ningú. Junt als alts estanys mai no s'hi troba ningú. Els pocs que pugen als pics, en passen de llarg. Els alts estanys no són meta de cap excursió.

— Seguim ja?

— Jo no; prefereixo quedar-me aquí.

I prefereixo quedar-me sol, junt a l'absència del llac que no es dona per assabentat de res del que succeeix al seu voltant. Hi ha maiencònia en el silenci, en la llum, en la quietud, impressionant de l'aigua. Es pensa en la mort. En una mitja mort. Queda-se mort aquí, junt a la vora del llac, però sense perdre la sensibilitat. O s'aferra a la calor del sol i sent el fred de la neu i la calor del sol, tot de primera mà, sense els tamisos artificials posats per la mà de l'home.

— Et quedaries aquí?

— Sí.

Sabem que es mentida, però som incapaços de dir que no.

Qui no ha desitjat tenir una casa a la vora d'un llac? Jo tinc escollit el meu. No vull dir-lo per evitar que algú se m'hi anticipi.

Vull, quan m'hi vagi, estar hi sol. O almenys estar hi ara, en el pensament. Si sabés que ja hi han construït un refugi ja no podria recordar el meu llac tal com el recordo ara.

Sé que si tingués una casa a la vora del meu llac, hi aniria, de tant en tant, a passar hi uns dies a la recerca d'alguna cosa. Prefereixo no saber exactament de què, puix que així no m'arrisco a l'intent de dir ho.

Potser el llac, de nit, m'oferiria una aparició. No la imagino, però sé que això és possible. I jo, recompensant-lo, intentaria donar-li tot el que de bell puc encara pensar.

Em sembla que si de veritat tés possible tenir un alt estany meu, m'agradaria anar a morir allà. I que poc abans de morir, el llac es sequés fins l'última gota. I que després em trobessin allí, arran d'una fontallada seca, àrida, estèril.

Que bell deu ésser morir sense haver confessat a ningú la nostra autèntica veritat! Que ens trobin en una situació inconcebible, quasi en el no-res, i que ningú no sàpiga que hem viscut felços vora d'un llac, de les aigües del qual brollaven, per a nosaltres, els fantasmes d'un món meravellós!

CULTURALIA

CONCURS INFANTIL DE MURALS

Al Consell de Redacció de LA FARGA:

Em dirigeixo a vostès perquè l'altre dia, tot llegint la Revista, vaig veure un article que comentava l'actuació dels colors del nostre Club als Campionats d'Espanya. Jo sempre he cregut que tinc una opinió força imparcial de les coses, i penso que l'escrit a que em refereixo és força deficient.

Comença la cosa quan el comentarista diu que "no va haver-hi sort". Sincerament, no crec que els resultats obtinguts siguin deguts a la mala sort. (Seniors: 13 sobre 16; Dones: 8 sobre 11; Juvenils: 10 sobre 16)

Després d'això de la mala sort, trobo el primer DIUEN, el que parla del mal estat dels terrenys de joc que si podregam, que si era mullat... Opino que les pistes eren tan bones o tan dolentes per a l'un com per a l'altre. Un jugador que va als Campionats d'Espanya no crec que tingui dret a excusar-se d'aquesta manera i, si ho fa, jo crec que també podria parlar d'intenoritat respecte als altres. Vostès, senyors de LA FARGA, no sé com ho veuen. Però jo ho veig així.

Arribo ara al segon DIUEN, el que es refereix als jugadors de 1.ª Categoria. No crec que s'hagués fet un millor paper si ells haguessin jugat a Alacant perquè el seu "èxit" no va ser tampoc degut al terreny (una partida que es va guanyant per 6 a 0 i que després es perd no és per culpa del terreny). El comentari que surt sobre saber penjar o no les boles trobo que és ridícul, perquè dos dels tres jugadors que eren a Benidorm, en Juli i en Pepe, ens poden donar lliçons d'això a molts de nosaltres, jugadors del C.P. Salt.

I per acabar, desitjo de tot cor que els qui vagin l'any vinent a Mallorca a representar la federació gironina, siguin els millors de la província, independentment de si són de Salt millor així o de fora.

Sense ganes d'ofendre ningú, tal com he dit al començament, signa el Soci n.º 34 del C.P. Salt

JOSEP M.ª QUINTANA

Nota de la Redacció: Molt bé. Presentem aquesta carta com a model de correcció i de saber presentar opinions divergents de saber dialogar. És el que pretén LA FARGA.

La junta directiva del Casal de Jubilats de Salt, ha pensat retre un petit però exclusiu homenatge als nens i nenes de 6 a 12 anys d'edat, de totes les escoles del nostre poble. Amb aquest propòsit s'està organitzant un concurs de dibuixos a fi i efecte de reproduir les obres guanyadores a la paret del Casal que dona al Passeig de Verdaguer.

S'han escollit set temes que al mateix temps s'han classificat per l'edat dels escolars que hi han de participar:

EDATS	TEMES
6 anys	Plantes, flors i papellones
7 anys	Les bestioles
8 anys	Paisatge
9 anys	La infància
10 anys	Els esports.
11 anys	Salt
12 anys	Tema lliure

Per arribar a la designació dels set guanyadors (un per tema) els propis col·legis faran prèviament l'elecció del dibuix que considerin millor en cadascun dels set temes que hem indicat.

Un finalista, doncs, per cada escola en cada tema seran presentats al Jurat del concurs, que estarà format totalment per la junta de l'entitat organitzadora, actuant de president i de secretari les persones que ostenten els mateixos càrrecs a la junta del Casal.

Els col·legis hauran de presentar els dibuixos escollits fins el dia 31 de gener. I el dia 4 de febrer, el jurat haurà d'haver decidit quines són les millors obres, tenint en compte llur destí.

El diumenge dia 17 del mateix mes de febrer tindrà lloc una gran festa infantil! dedicada exclusivament a la mainada, en el transcurs de la qual els artistes guardonats traspassaran els seus originals als requadres que, amb la deguda antelació, s'hauran preparat a la paret.

Les 7 reproduccions es faran a escala 1:10 i el vencedors ho pintaran a la paret amb la col·laboració del seu propi equip i amb l'assistència tècnica de coneguts artistes saltencs. Aquest mateix dia es lliuraran els premis i obsequis corresponents.

Aclarim que, a més dels premis als guanyadors, tots els altres finalistes tindran també un obsequi. Tots aquests dibuixos seran exposats a la sala d'actes que actualment s'està construint a la primera planta del Casal.

Per tal que tant el concurs com la festa i l'exposició sigui un èxit total, s'ha demanat la valuosa col·laboració de tots els mestres i professors de les escoles de Salt.

MER FÀBREGA

L'ACUDIT FOLL

per BUSARAC

FUM! FUM! FUM!

A vint-i-cinc de desembre! Fum de les fàbriques, fum dels cigars havans, fum del dimoni gros dels Pastorets, fum dels ciris de la Missa del gall, fum de l'escapament de l'autobús, fum dels avions que aterren a Vilobí, fum de les escombraries que cremen, fum de la pipa que porta càncer, fum de la fabrica de paper que empudega la ciutat, fum d'aquell pis encès amb tres persones a l'interior. Fum que surt de per tot, menys de les xemeneies. Ja no hi ha xemeneies. A les llars familiars ja no fumen les xemeneies.

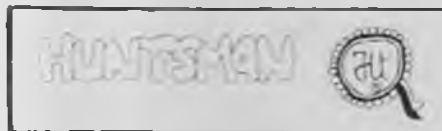
— Ep, Manel! Para el carrol T'has equivocat de secció. Que et penses que estàs fent l'editorial o la columna de "sucsesos", desgraciat Burxeta? Has de ler riure i no plorar.

— Nois perdoneu. Com que pensava en Nadal i tot està tan trastocat...

Recordo l'enrabiada que va tenir aquell senyor rector. En plena missa del gall els feligresos se li van posar a cantar "La Internacional" en lloc del "Santa Nit". És fruit de la confusió actual. Surts d'un miting, en tres a missa, i no te'n adones. I que em perdonin els capellans. No és pas per culpa d'ells. Ells parlen de les veritats de sempre. És la gent, que ha passat de cantar el "Benedicte i alabada" a cantar "Els Segadors" en un tres i un no res. I després, passa el que passa. Com voleu que anem bé un país que som capaços de cantar "Cuando calienta el sol" en uns exercicis espirituals i no ens cau la cara de vergonya!

Per això jo proposo que, durant aquests dies de Nadal, l'himne oficial sigui el "Fum! fum! fum!" I que tothom l'interpreti com vulgui, i hi doni el sentit que vulgui.

BURXETA

Hunstmans subversius. (Ja saps quins volem dir, eh tu?, sinó més aviat un informe Warren sobre el teu semi-sec, per no dir brut cas.

ONE — Ja som aquí (com en Tarradellas) disposats a aclarir tot el que la massa, "el vulgo" (el poble) vegi fosc.

Que algú no veu bé el que es fa al cim del Casal? Doncs ens ho diu i li explicarem detalladament. Segur que tenim resposta.

Que algú té dubtes dins el cap? Només cal que ens ho indiqui i els hi aclarirem. Això sí: Sobretot tranquil·litat i que ningú no s'esveri. Som com la Francis, tenim solucions per a tothom.

TWO Felicitats per al Sebi. Ell que era tan bon noi quan el vam conèixer... I com l'hem de veure ara! Va començar amb petites votacions adulterades dins un maquiavèlic comitè (vegi's "Ferro" Huntsman two) i ha acabat com a "Señor Presidente de la Real Federación Gerundense de Bolos", mitjançant uns contactes que més val no recordar. "Tiu", això no és cap mena de presalía per no voler-nos tornar els

THREE— Bé, per ésser el primer número després de tants mesos, ja tenim motius suficients com per a tornar a desaparèixer. Pel que pugui ser ens acomiadem:

Adéu, aufidersen, au revoir good bye, arrivederchi, alloha, saba diká, sayonara!!